

fatta de ljud som apparaten producerade. Detta var de viktigaste delarna i vågdetektorn förutom kristallen, hur den var ansluten är inte klart.

Efter månader av experimenterande tickade maskinen plötsligt fram en serie punkter och streck mycket fort, och detta repeterades om och om igen. Wilson undrade vad denna märkvärdiga rytm kunde innebära. Några dagar senare kom en nära vän till Wilson på besök. Han hade varit telegrafist, och när han hörde apparaten ticka fram punktserien, kände han igen den som Morse och skrev ned meddelandet på papper.

Det var på spanska, ett språk som ingen av dem förstod. Man fick fatt på någon som klarade översättningen, och de två männen blev överraskade av att finna, att meddelandet innehöll en anmodan från någon okänd källa, att en mindre ändring skulle göras i mekanismen för att förbättra mottagningsförmågan.

Wilsons maskin hade verkligen talat. Men blandad med den uppmuntran han kände fanns också åtskilligt som förbryllade honom.

De mystiska råd som maskinen givit följde man, och rytmen av punkter och streck blev klarare. Wilson var nu oroad och undrade vad han gett sig in på.

Han upptäckte snart att hans maskin hade idiosynkrasi, att den fungerade bäst mellan midnatt och kl. fyra på morgonen - uppenbarligen inte de timmar Wilson skulle ha valt. Den hade ännu en begränsning - maj, juni, juli och augusti månader var olämpliga för mottagning därför att de är så torra i England.

Efter det första meddelandet på spanska, kom en ström av meddelanden ur apparaten, alla i Morseskrift. En del av dem var förvirrande och fragmentariska, men Wilsons telegrafistvän gjorde sitt yttersta för att skriva ned den snabba följden av punkter och streck. Mest förfärande och förvånande för de båda männen var det faktum, att det av alla budskapen från lådan framgick att de kom från avlidna personer. Många av dem uppgav sina namn och datum då de avlidit, de namngav personer som de hade känt medan de levde och de platser där dessa hade bott. Ofta beskrevs omständigheterna under vilka de dött.

Wilson var en metodisk man. Han förde noggranna anteckningar om alla meddelanden som mottogs. Datum, namn och andra data noterades. Allt detta visade sig vara orört efter Wilsons död och materialet ger oss en tämligen klar bild av hans verksamhet och om de förvånande meddelanden som kom ur hans flanelklädda låda.

Wilson hade ingen ockult kunskap, han kände ingenting till om metafysik eller spiritualism. Och han var aggressivt skeptisk mot 'andebudskap'. Vid denna tidpunkt var han i uppenbart behov av hjälp, varför han kontaktade Mr A.V. Peters, som var psykisk. Två idéer föresvävade Wilson. Dels var han nyfiken på Peters uppfattning om det underliga material som han fick genom vågdetektorn, och dels önskade han se vilken effekt, om någon, en psykiskt känslig person skulle ha på apparaten. Peters var ett spiritualistiskt medium med oomtvistade psykiska gåvor, och han var dessutom personligen okänd för Wilson.

Resultatet av Peters närvaro vid sidan om vågdetektorn visade sig omedelbart. Det kom motsägende meddelanden, långa uppehåll och förvirring, allt uppenbarligen beroende på Peters mediala krafter. Det dröjde dock inte länge förrän detta upphörde, och hans närvaro störde ej mottagandet av den kod som fortsatte att komma.

Det kom personliga meddelanden till Peters, de flesta av dem högst personliga och uppenbarligen trovärda. Ett var från en avlidna vän, Dawson Rogers. Ett annat gällde en då levande Miss Scotherd. Peters följde upp detta sista genom att besöka och introducera sig själv hos damen ifråga. Han upptäckte att det så mystiskt mottagna meddelandet var av intresse för dem båda. På liknande sätt undersökte han andra meddelanden från personer som påstod sig vara avlidna, och kunde verifiera de fakta som vågdetektorn matade fram.

Ett av de bäst verifierade meddelandena kom till Peters från en gammal sjöman vid namn Pete, vilken påstod att han dött några år tidigare. Pete hänvisade till en liten silverring, vilken, sade han, var för liten för att passa på något av hans fingrar. Detta syntes enbart dumt och inkonsekvent, men Pete gav namn, och ett av dem var Peters svärfar. På förfrågan fick han veta allt om den lilla ringen som tidigare tillhört ett barn, och som förmodligen hade setts och provats av gamle Pete när han arbetade hos Peters svärfar, vilkens hustru fortfarande hade ringen i sin ägo.

Det förefaller som om händelser av denna typ drogs fram av de avlidna, inte som fakta av betydelse, utan därför att de gav bevis på identitet och fortlevande.

Större delen av de senare kommunikationerna kom på engelska. Men vågdetektorn överförde också budskap på andra språk, som arabiska, italienska, ryska, grekiska, portugisiska, tyska och franska. Många var av synnerligen personlig natur och uppvisade en stark önskan om kontakt med levande personer i avlägsna delar av världen. En del innehöll varningar, förmaningar och råd. Ibland kunde ett dussin eller fler av dessa avlidna samtidigt försöka överrösta varandra för att bli hörda, med kaos som resultat. Det var naturligtvis omöjligt att verifiera äktheten i de meddelanden som riktades till avlägsna platser och till främlingar för både Wilson och Peters.

Här ett par exempel på meddelanden från avlidna utlänningar.

"Pode comprehender vossa merce em Portuguese? Depois haver esperado muito tempo parace maravilhosos poder enfim comunicar melhor parabem ha muita gente aqui desejando ex primir he seu prazer...Tayeira".

Översättningen lyder: Kan ni förstå portugisiska? Efter att ha väntat så länge, är det underbart att till sist vara i stånd att överföra våra bästa lyckönskningar. Det finns hundratals människor här som önskar framföra sin uppskattning till er. Taxeira.

I augusti 1915 mottog de ett patetiskt budskap på spanska med begäran om att det skulle framföras till en Dona A.V. i Sevilla, Spanien.

"Hijo mio, no quieres tu perdonala esta veg? Acuerdete la caridad es la mayor de todos los virtudes Christianos. Antonio."

Detta är uppenbarligen en vädjan om försoning: 'Min son, vill du inte förlåta henne denna gång? Kom ihåg att människokärleken är den största av alla kristna dygder. Antonio.'

En del meddelanden innehöll 100 ord och mera. Wilson behövde ofta få en del av dem förtydligade, men han kunde inte ställa frågor, bara ta emot vad som kom in. Apparaten fungerade bara som mottagare.

Det är betecknande att många av dem som talade till Wilson genom vågdetektorn insisterade i två avseenden: de hade överlevt fysisk död och de hade behållit sitt minne från livstiden.

Wilson var i dilemma. En del av vad han fått fram föreföll vara av vikt för de levande, men han visste inte vart han skulle vända sig förrän en vän föreslog att han borde kontakta Light, en metafysisk tidning i London. Han gjorde så, och en del av budskapen blev publicerade, i avsikt att därigenom få kontakt med de personer de avsåg. Oftast blev det intet resultat, de avsedda mottagarna läste dem inte, men ibland blev det publicerade budskapet ivrigt mottaget och den döde avsändaren fullt identifierad.

Wilson och Peters mottog ofta högst personliga meddelanden. Ett sådant fick Peters från en ung kvinna som dött helt nyligen. Hon frågade: 'minns ni när jag tog bort rosorna från ert rum? Detta är Staffa.' Peters lyckades erinra sig episoden - han hade några dagar gäststat bekanta, och den okynniga flickan hade smugit in och tagit bort hans vackra rosor från sovrummet.

Ett annat budskap till Wilson från en som kallade sig A.C. löd: kommer ni ihåg mig från Redcliffe Gardens för 28 år sen, mina två betjänter och min papegoja? Detta sänds med stor svårighet, men jag

hoppas kunna komma igen med mer'. Det var först efter åtskilligt tänkande som Wilson drog sig till minnes sin grandonkel Alexander Colder, som han en gång besökt i Redcliffe Gardens. Det fanns två gamla tjänare där, kom han ihåg, och en flaxig papegoja.

Vid denna tidpunkt hade Wilson blivit fullt övertygad om att han hade kontakt med avlidna personer. Han styrktes i sin uppfattning varje gång någon levande person bekräftade ett meddelande.

En envis kommunikator blev som ett horn i sidan för Wilson. Denne kallade sig själv Jonquil, och avbröt ofta andra meddelanden. Hans infall tog formen av kvicka, respektlösa och ibland oanständiga anmärkningar eller harmfulla skämt. Han ville inte avlägsna sig på begäran av andra, men Wilson kom till slut underfund med att han kunde stoppa Jonquil genom att ha en stark lampa tänd i rummet.

Att döma av anteckningarna, hade Wilson goda skäl för antagandet, att närvaron av energi talade för närvaron av liv. Hans kommunikatorer förde med sig enorma mängder av minnen, idéer, känslöstämningar, önskningar och sympatier, vilka alla talade för odödlighet. Wilson var en människa som överskådade höjder där det mänskliga förnuftet ej hade säkert fotfäste - höjder avsedda för filosofins alpinister. Kanske var det därför som han underlät att offentliggöra vågdetektorns konstruktion. Kanske fruktade han att den kunde hamna i oansvariga personers händer.

ett rykte gör gällande att en kopia av hans vågdetektor sändes till Paris före mars 1915, men detta har aldrig blivit bekräftat och det finns inga uppgifter om dess användning i Frankrike. Ingen tycks veta vart hans apparat tog vägen. Man kan endast förmoda att han, av orsak som han själv endast kände till, förstörde apparaten före sin död. Hans hustru har inte lämnat några som helst upplysningar om denna superradio, och Scotland Yards register är inte tillgängliga för utomstående.

Såväl i England som på andra håll i världen har under många år både fysiker och tekniker lagt ned mycket arbete i försök att konstruera en vågdetektor lika den som Wilson byggde, men än så länge utan framgång. För närvarande pågår experiment vid The Psychosomatic Research Communication Society, Manchester, England, och vid The Spirit Electronic Communication Society. En mekanism har uppfunnits av Metla och Van Zelst. Andra rapporterar framsteg vid användandet av the Zwaan Super-ray device. Bland andra forskargrupper återfinns de la Warr Laboratories, Oxford, the Hammond Research Corporation, Glouchester, Mass., Dr Michael Ash och Dr Fumiere, Paris, Dr Hulke, Mr A.C. Mains och vissa fysiker vid Radio Corporation of America.

Arthur H. Bird vid Birson Laboratory i London, är kanske den, som efter 30 års experimenterande har gått förbi alla andra med en mekanisk konstruktion som förefaller vara likvärdig Wilsons.

Kommer någon av dessa män att lyckas med att mekaniskt överbrygga det svalg som ligger mellan de levande och de döda?

o-o-o-o-o-o-o-o